

Familjen räddade dottern från Moonsekten. I två år var Helen Ahlstrand en lojal himmelsk soldat i den koreanska rörelsen

CHARLOTTE ESSÉN

Varför går en väckelsevåg över stora delar av världen som innebär att unga människor söker sig till religiösa och destruktiva sekter? Där utsätts de ofta för "mind control", det vill säga att deras tankar och känslor blir helt styrda.

Nyligen berättade artisten Carola Sögaard att hon och hennes make lämnat Livets ord, en av de religiösa sekter som under senare år växt sig allt starkare i Sverige. Deras avhopp skedde utan större dramatik.

Annat var det för Helena Ahlstrand, en vanlig tjej från Stockholm. Under en resa jorden runt stötte hon av en slump på en medlem i Moonrörelsen.

Så blev hon fast - och det var bara familjens enträgna kamp som till sist lyckades befria henne ur sektens grepp.

Nu berättar Helena om sina erfarenheter för att andra inte ska råka ut för samma sak - oavsett om det är i Sverige eller utomlands.

Av **CHARLOTTE ESSÉN**

Augusti 1992. Brudklänningen var utprovad och vigselringen klar. Nu väntade Helena bara på att paras ihop med en okänd man. Vigsleförrättare skulle vara fader Sun Myung Moon och bröllopet skulle ske i Söul, Sydkorea.

I två år hade hon varit en lojal himmelsk soldat och medlem i Moon-rörelsen, eller "Enighetskyrkan". Hon trodde att pastor Moon var den nye Messias. På gatorna i New York samlade hon in pengar till rörelsen och försökte värva nya medlemmar.

Hur kunde en vanlig Stockholmstjej hamna i detta? Var det ett medvetet val av en sökare, ett utslag av ungdomlig förvirring eller finns det någon annan förklaring?

Trivdes med livet

När DN i dag, tre år senare, träffar Helena Ahlstrand läser hon företagsekonomi på universitetet och är snart färdig med sin uppsats i psykologi.

- 1990 var jag nog som vilken 23-åring som helst, säger Helena. Jag var klar med mina ADB-studier och arbetade som systemerare och programmerare på ett stort företag och trivdes med livet. Jag umgicks med mina vänner, höll på med workout, målning och fotografering.

Religiösa grubblerier var henne fjärran. Hon beskriver sig hellre som agnostiker; varken troende eller ateist. Under en jorden runt-resa ville hon göra ett kort stopp i New York.

- Utanför New York University blev jag stoppad av en vänlig tjej från studentföreningen Carp. Den presenterade hon som en studentförening, aktiv inom bland annat miljöfrågor och kulturellt utbyte. Hon var väldigt försynt och rar, inte det minsta påflugen, vilket skulle ha väckt mina misstankar.

Helena fyllde i ett frågeformulär, mest för att "jag tyckte synd om henne" och för att slippa vara ovänlig. Sedan följde hon med på ett öppet hus i Carps lokaler. Efter en massiv charmoffensiv från gruppens medlemmar övertalades Helena att delta i två kurser.

Aldrig ensam

- Under de första veckorna och månaderna fanns någon vid min sida varje minut - till och med på natten. Jag fick aldrig vara ensam. Det fanns ingen TV eller radio, ingen tidning, ingen kontakt med omvärlden.

Föreläsningarna krävde all koncentration, uppgav de. Helena blev också tillsagd att inte skriva hem. Efter tre veckor fick hon för första gången höra fader Moons namn och de gav henne hans bok "Den gudomliga principen".

- Då fick jag också tillträde till de inofficiella rummen, där man hade bilder och böcker av fader Moon. I besöksrummen, däremot, var de noga med att plocka undan sådant som kunde röja att det var Moonsekten som stod bakom studentföreningen.

- Att vi ljög och manipulerade insåg jag, men när en ny medlemmen väl hade blivit himmelsk soldat skulle han tacka mig för att jag räddat honom. Alla lögner och bedrägerier var tillåtna för det goda syftets skull.

Helena övertalades att stanna kvar och fortsätta på en längre kurs, där tuff säljträning blandades med fader Moons religion.

Tjäna pengar

Sedan började långa och mödosamma säljvandringar utmed New Yorks gator. Målet var att tjäna mycket pengar till rörelsen. Till exempel såldes silverglänsande naturbilder för 6 dollar styck - Helena lyckades som mest få ihop 400 dollar, motsvarande över 2 000 svenska kronor, på en dag.

Julen 1990 tvingade ledaren Helena och hennes kamrater ut i kylan för att fortsätta sitt försäljningsarbete trots att deras kläder var genomblöta.

- Den gången var det väldigt svårt att hålla tyst och lyda grupplederen, men jag svalde ilskan och följde efter de andra. Jag intalade mig själv att jag enbart varit självisk, ännu en gång.

Detta var en Guds prövning för att jag skulle bli andligt stark.

Hur kan man, efter bara några månader, acceptera dessa kränkningar och förlora förmågan att tänka kritiskt och sakna viljan att ta sig därifrån?

- I dag vet jag att det var olika faktorer som tillsammans lyckades manipulera mig: den totala isoleringen i början, överdriven vänlighet och uppmärksamhet från gruppen, aldrig någon möjlighet att vara för ensam och tänka klart samt krävande kurser och långa föreläsningar.

- Det jag minns mest av allt var en stark längtan efter att bara få sova. Jag var under hela tiden oerhört trött. Några tvivel fick aldrig något fotfäste, det var alltid någon som uppmärksammade hur jag kände det och snabbt kunde "hjälpa" mig.

Lyda ledaren

- Efter ett tag tänkte jag inte en enda klar tanke utan frågade mig själv: Hur borde jag känna mig eller tänka just nu? Till sist hade jag lärt mig att förtränga alla "onda" tankar. Allt jag behövde göra var att lyda min ledare som skulle hjälpa mig att finna den rätta vägen till Gud. Hemma i Sverige var familjen naturligtvis mycket orolig.

- Min stora räddning blev ett vanligt vykort där jag skrev att jag var framme i New York och att jag varit på en studentförening som hette Carp. När jag sedan inte hördes av mer försökte de på alla sätt ta reda på vad Carp egentligen stod för.

Svaret kom som en chock för dem: en religiös sekt.

- Sedan började familjens oförtröttliga arbete med att försöka få träffa mig i USA. Särskilt min tvillingsyster vände på varen sten för att leta reda på mig. Hon "visste" att jag inte var där frivilligt. Min familj hade bara en postbox att skicka breven till och jag fick sällan besvara dem då jag ansågs vara "andligt för svag".

Först efter ett och ett halvt år mötte Helena sin familj i New York. Hon fick dock bara tillstånd att träffa dem i två dagar.

Aldrig vågat

- Jag förstod aldrig att familjen kände till sekten. I så fall hade jag aldrig vågat träffa dem med tanke på alla hemska kidnappingsfall som berättades av vår ledare innan mötet med anhöriga. Det var avskyvärda historier om våldtäkter och misshandel.

Det efterlängtrade mötet med familjen blev inte vad Helena hade tänkt sig.

- Vi lånade en lägenhet och bar dit mina kläder, staplade mina böcker och tidningar samt fyllde kylskåpet så att det skulle se ut som jag bodde där. Det blev två dagar fyllda av lögner och krystad samvaro. Under hela tiden var jag rädd för att djävulen skulle försöka skada mig och arbeta genom min familj.

Men på USA:s nationaldag den 4 juli 1992 kom räddningen. Helenas mamma fyllde 50 år och ville samla hela familjen. Helena ansågs nu så pass andligt stark att hon fick lov att träffa de sina en hel vecka.

Förstod direkt

När Helena, hennes mamma och ena systemen samt en kamrat från sekten var på hemväg från fyrverkerierna påbörjades räddningsaktionen. Bilen stoppades av två män som pratade något om familjeproblem. Sedan gick färden vidare till ett hus där resten av familjen väntade.

Helena såg dock alla som djävulens instrument och vägrade svara på tilltal. Hon låtsades att hon lyssnade men hon hade redan bestämt sig för att rymma när de kom till flygplatsen. En av männen började emellertid berätta för Helena om "mind control", den metod de flesta sekter använder för att kontrollera sina medlemmars tankar och känslor. Helena kände igen sig.

Mannen berättade också om fader Moons tvivelaktiga leverne och affärsimperium med bland annat vapenfabriker, vilket inte gjorde honom särskilt trovärdig som den nye Messias.

Dagen därpå träffade Helena en avhoppare från en annan sekt. Erfarenheterna var slående lika. Helena började sakta förstå att hon blivit brutalt utnyttjad. Hon känner sig fräntagen hela sin identitet, sitt självförtroende och bestulen på två år av sitt liv.

Blev deprimerad

När hon kom tillbaka till Sverige blev hon djupt deprimerad och hade stora skam- och skuld känslor gentemot sin familj och de unga människor hon själv rekryterat till sekten. Efter professionell hjälp, ideellt arbete med andra avhoppare i föreningen Sesam samt gamla vänner, är Helena i dag snarare stärkt än nedbruten av sina upplevelser. Hon försöker se det som en mycket komprimerad livserfarenhet och tycker det är viktigt att berätta och varna bland annat genom att hålla föredrag i skolor.

- Jag är mycket medveten om att jag har haft en otrolig tur och att jag lika gärna kunde vara kvar där än i dag, bortgift med en främling. Att min familj aldrig gav upp blev min räddning.

- De förstod att det viktigaste var att inte förlora kontakten med mig, trots mitt motstånd. Jag hade också tur att få bra rehabiliteringshjälp. Mina gamla vänner förstod att jag inte var galen.

Jag vet många som inte varit lika lyckligt lottade som jag.

- Kan jag få en enda person att tänka till och hjälpa någon ur en sekt eller förhindra att någon går med i en sekt, vill jag göra det. Det är värt allt jag gått igenom.

© Detta material är skyddat enligt lagen om upphovsrätt.
Copyright 2015 CHARLOTTE ESSÉN